

Στη Ρουμανία η Παναγία η Εσφαγμένη της Μονής Βατοπαιδίου

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ρουμανίας](#)

Η Ιερά Μονή Γεννήσεως της Θεοτόκου της Αρχιεπισκοπής Σουτσεάβας και Ραουντίου υποδέχθηκε το Σάββατο ένα αντίγραφο της εικόνας της Παναγίας της Εσφαγμένης από την Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου από το Άγιον Όρος.

Η εικόνα, η παράσταση της οποίας είναι μοναδική στη Ρουμανία, μεταφέρθηκε με άμαξα από το Δημαρχείο της περιοχής Ραπασί σε απόσταση 7 χιλιομέτρων και σε υψόμετρο 1.700 μ., όπου βρίσκεται ο μοναστικός οικισμός.

«Η συνοδεία ιερέων και πιστών έσπευσε στον πιο πολύτιμο θησαυρό, ακολουθώντας την εικόνα με τα πόδια στο ορεινό μονοπάτι των επτά χιλιομέτρων. Στην πύλη του μοναστηριού, την Υπεραγία Θεοτόκο υποδέχθηκαν οι ιερείς και η αδελφότητα της Μονής, με λουλούδια, λιβάνι, ήχους από τάλαντο και ψαλμωδίες

του Ακάθιστου του Ευαγγελισμού».

Την υποδοχή ακολούθησε αγρυπνία.

«Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, οι συμμετέχοντες επέστρεψαν ο καθένας στα σπίτια τους, με χαρά και ειρήνη στην ψυχή τους, αλλά ακόμη περισσότερο, με την επιθυμία να ξαναδούν την Αγία Μητέρα το συντομότερο δυνατό», δήλωσε ο ηγούμενος της μονής.

Λίγα λόγια για την εικόνα

Είναι τοιχογραφία του 14ου αιώνα και βρίσκεται στο νάρθηκα του παρεκκλησίου του Αγίου Δημητρίου (εικ. 29) της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου. Η παράδοση αναφέρει ότι ένας ιεροδιάκονος και εκκλησιάρχης του καθολικού, λόγω του διακονήματός του, έφθανε στην τράπεζα κάθε μέρα με κάποια καθυστέρηση. Κάποτε όμως, όταν ζήτησε από τον τραπεζάρη φαγητό, εκείνος του αρνήθηκε. Ο εκκλησιάρχης αγανακτισμένος επέστρεψε στο ναό και είπε τα εξής μπροστά στην εικόνα: «Μέχρι τότε θα σε υπηρετώ και θα κοπιάζω και εσύ δεν θα μεριμνάς ούτε για την τροφή μου;». Και παίρνοντας ένα μαχαίρι το κτύπησε στο πρόσωπο της Παναγίας, από το οποίο, σαν να ήταν ζωντανό, άρχισε να τρέχει αίμα, ενώ αυτός τυφλώθηκε και έπεσε κάτω σαν τρελός. Στην κατάσταση αυτή έμεινε τρία χρόνια σε ένα στασίδι απέναντι από την εικόνα, κλαίγοντας και παρακαλώντας την Παναγία να τον συγχωρήσει. Μετά την παρέλευση των τριών ετών εμφανίστηκε η

Παναγία στον ηγούμενο και του ανήγγειλε ότι συγχωρεί τον τολμητή εκκλησιάρχη και του χαρίζει την υγεία του, αλλά το χέρι που έπραξε την ιεροσυλία θα τιμωρηθεί. Πράγματι, όταν πέθανε, και μετά από τρία χρόνια, σύμφωνα με τις συνήθειες του Αγίου Όρους, έγινε η ανακομιδή του λειψάνου του, αντίθετα με όλο του το σώμα που είχε λιώσει, το δεξί χέρι παρέμενε άλιωτο και κατάμαυρο.

Σύντομη ιστορία του μοναστηριού

Αρχικά στη θέση του σημερινού μοναστηριού υπήρχε ένα ασκητήριο αφιερωμένο στη Γέννηση της Θεοτόκου, το οποίο είχε ιδρύσει ο ιερομόναχος Ιωσήφ Αχιρίλει. Ο θεμέλιος λίθος τέθηκε το 1933 από τον ίδιο τον ιδρυτή του οικισμού, που έφτιαξε τη μονή στη θέση της οικογενειακής του ιδιοκτησίας. Ο τάφος του βρίσκεται σήμερα στο σηκό του μεγάλου ναού, καλυμμένος με μαρμάρινη πλάκα. Το ασκητήριο αφιερώθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 1933, από τον μακαριστό Μητροπολίτη Μπουκοβίνας Νεκτάριο Cotlarciuc .

Ο ιερομόναχος Ιωσήφ σκοτώθηκε στις 18 Οκτωβρίου 1945, μετά το τέλος του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου, σε σκοτεινές συνθήκες. Η μοναστική ζωή συνεχίστηκε εκεί μέχρι το 1959. Με το διάταγμα 410 του 1959 το ασκητήριο καταργήθηκε, ενώ το 1962 κατεδαφίστηκε.

Ξεκινώντας από την 1η Ιουνίου 1990 , η ανοικοδόμηση και η αποκατάσταση ξανάρχισε, αυτή τη φορά με καθεστώς μοναστηριού, με απόφαση και ευλογία της Αρχιεπισκοπής Σουτσεάβας και Ραουντίου, που έριξε τα θεμέλια της νέας μεγάλης εκκλησίας στον παλιό χώρο.

Η ανοικοδόμηση ολοκληρώθηκε την 1η Ιουνίου του 1997, όταν το καθολικό της μονής καθαγιασθηκε από τον Αρχιεπίσκοπο Σουτσεάβας και Ραουντίου.

Πρώτα, όμως, και συγκεκριμένα στις 8 Σεπτεμβρίου 1992 ολοκληρώθηκε και καθαγιασθηκε από τον Αρχιεπίσκοπο Ποιμένα παρεκκλήσι αφιερωμένο στον Άγιο Προφήτη Ηλία τον Θεσβίτη.

Την 1η Οκτωβρίου 2000 , ολοκληρώθηκαν οι εργασίες κατασκευής του καμπαναριού, ενός ξενώνα δύο επιπέδων χωρητικότητας 50 θέσεων, καθώς και άλλων δύο τόπων προσευχής κοντά: το σπήλαιο του Τιμίου Σταυρού και το Σπήλαιο του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, που ολοκληρώθηκε το 2003.

Ο ναός χτίστηκε ακριβώς στη θέση της παλιάς σκήτης.

Επιμέλεια: Ευγενία Δίτσα